

A Szent Kereszt felmagasztalása

(szeptember 14.)

Fil 2,6-11

„Hanem kiüresítette magát”

“Ő mint Isten az Istennel való egyenlőséget nem tartotta olyan dolognak, amelyhez föltétlenül ragaszkodnia kell, hanem ⁷kiüresítette magát, szolgálai alakot öltött, és hasonló lett az emberekhez. Külsejét tekintve olyan lett, mint egy ember. ⁸Megalázta magát és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. ⁹Ezért Isten felmagasztalta, és olyan nevet adott neki, amely fölötte van minden névnek, ¹⁰hogy Jézus nevére hajoljon meg minden térd a mennyben, a földön és az alvilágban, ¹¹s minden nyelv hirdesse az Atyaisten dicsőségére, hogy Jézus Krisztus az Úr.

Az ünnep történetét lásd az *Igéző leckék C* évben.

Jézus Krisztus alázatáról szóló legszebb himnusz a Filippieknek írt levél Krisztus-himnusza, mely Jézus életét az alázat és a kiüresítés szempontjából összegzi. A himnuszban található feszültség oka, hogy a szerző a himnusz elején deklarálja Jézus Istennel való egyenlőségét. Ami ez után következik, az mind kicsinységének bemutatása, amelyre egyáltalán nem volt rákényszerítve.

Az Ószövetségben az alázat a kicsinységet és a szegénységet jelenti: „Mert az Úr igazságos és az igazságot szereti, az igazak látják majd meg arcát” (Zsolt 11,7). A zsoltáros magasztalja az alázatosakat, persze ehhez az alázathoz az istenkeresés is járul. „A megaláztatott látják és örülnek, nektek, kik keressétek az Istent, éledjen szívetek! Mert az Úr meghallgatja a szegényeket, és foglyait nem nézi le” (Zsolt 69,33-34). A zsoltáros meg van győződve, hogy a gazdagok és a gonoszok, és akik csak saját erejükben bíznak, nem lesznek kedvesek Isten előtt. Isten nagysága abban áll, hogy mindig a gyöngére tekint és azt segíti meg. „Az Úr útjairól énekelnek majd: »Nagy az Úr dicsősége!« Valóban, fölséges az Úr, irgalommal tekint a gyöngére, a kevélyt messziről felismeri. Ha bajok közt vergődöm is, megőrzöd életem. Fölemeled kezéd ellenségem haragja ellen, és megmentesz engem” (Zsolt 138,5-7). Az Ószövetség legmegdöbbentőbb irata a szenvedő Jób története, aki az Isten irgalmában és segítségében akkor bízik, amikor ennek semmi jele. Megalázottan, kifosztottan és betegen vallja: „Föl tudja emelni a meg-

alázottakat, és jólétet ad a csüggedőknek” (Jób 5,11). Izajás prófétának a Messiásról szóló énekét már egészen korán Jézusra alkalmazták, akit megaláztatásában magasztalt fel Isten. „Az Úr lelke nyugszik rajta: a bölcsesség és az értelem lelke; a tanács és az erősség lelke; a tudás és az Úr félelmének lelke, s az Úr félelmében telik öröme. Nem aszerint ítéel majd, amit a szem lát, s nem aszerint ítéelkezik, amit a fül hall, hanem igazságot szolgáltat az alacsony sorúaknak, és méltányos ítéletet hoz a föld szegényeinek” (Iz 11,2–4a).

Jézus maga is az alázatos magatartást parancsolja tanítványainak, mert csak így lehetnek Isten országának polgárai. A hegyi beszéd nyolc boldogsága tekinthető viselkedési kódexként is. „Boldogok a szelídek, mert övék lesz a föld” (Mt 5,5). Ez az oka, hogy a gyermeki kicsinységet ajánlja tanítványainak is, hogy nagyvá lehessenek. „Aki tehát kicsi, mint ez a gyerek, az a legnagyobb a mennyek országában” (Mt 18,4). De nemcsak tanította, hanem Jézus elsőként alázta meg magát. Ezt magasztalja a jelen himnusz is (Fil 2,2–8). De Jézus alázatáról olvashatunk az 1Pt 2,23-ban is: „Amikor szidalmazták, nem viszonzta a szidalmat; amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem rábízta magát az igazságos bíróra.”, és a zsidóknak írt levél 5,8-ban: „Annak ellenére, hogy ő volt a Fiú, a szenvedésből engedelmisséget tanult”. Ő szolgált mindenkinek, és nem azt akarta, hogy neki szolgáljanak.

Jézus alázatát leginkább a kereszt foglalja össze. Nem véletlenül lett követői számára szimbólum az a kivégzési mód, amelyet a rómaiak a szégyenletes halál jelképeként alkalmaztak. Jézus halálával a kereszt jelentése megváltozott, és a dicsőség, a megváltó halál szimbóluma lett.